

รัฐคูเวต

(State of Kuwait)

เมืองหลวง กรุงคูเวตซิตี

ที่ตั้ง ภูมิภาคตะวันออกกลาง ระหว่างเส้นละติจูดที่ 28-31 องศาเหนือกับเส้นลองจิจูดที่ 46-49 องศาตะวันออก โดยตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของคาบสมุทรอาระเบีย บริเวณชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของอ่าวเปอร์เซีย (อ่าวอาหรับ) มีพื้นที่ 17,818 ตร.กม. ขนาดใหญ่เป็นอันดับ 158 ของโลก ขนาดเล็กกว่าไทย 28.8 เท่า มีชายแดนทางบกยาว 475 กม. และมีชายฝั่งยาว 499 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับอิรัก (254 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับอ่าวเปอร์เซีย/อ่าวอาหรับ (มีชายฝั่งยาว 499 กม.)
ทิศใต้	ติดกับซาอุดีอาระเบีย (221 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับอิรักและซาอุดีอาระเบีย

ภูมิประเทศ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบทะเลทราย ไม่มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ มีพื้นที่เพาะปลูกเพียง 0.84% จุดสูงสุดของประเทศเป็นเพียงเนินที่ยกตัวสูง 306 ม. ไม่มีภูเขา ใดๆก็ดี อ่าวคูเวตทางตะวันออก ของประเทศ ซึ่งเป็นที่ตั้งของกรุงคูเวตซิตี เมืองหลวงของประเทศ มีภูมิประเทศตามธรรมชาติที่เหมาะสมสำหรับการเป็นท่าเรือ น้ำลึก นอกจากนี้ ยังมีเกาะ 9 เกาะทอดตัวอยู่ตามชายฝั่งอ่าวคูเวต เกาะที่ใหญ่ที่สุด คือ เกาะบูบิยาน (863 ตร.กม.) ส่วนที่เหลือเป็นเกาะขนาดเล็ก ส่วนใหญ่ไม่มีผู้คนอาศัย เนื่องจากเป็นผืนทรายหรือโคลนที่ว่างเปล่า จึงถูกใช้เป็นที่ตั้งของประการคาร ลานจอดเฮลิคอปเตอร์ และที่จอดเรือขนาดใหญ่

ภูมิอากาศ แบบทะเลทราย อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีอยู่ระหว่าง 18-32 องศาเซลเซียส มีปริมาณน้ำฝนน้อย เฉลี่ย 106 มม. ต่อปี ฤดูร้อนช่วง เม.ย.-ก.ย. อากาศร้อนและแห้งมาก อุณหภูมิกลางวันในเวลากลางวัน โดยเฉพาะบริเวณทะเลทราย อาจสูงกว่า 50 องศาเซลเซียส โดยเมื่อ มิ.ย.2562 มีอุณหภูมิกลางวันสูงถึง 63 องศาเซลเซียส ซึ่งถูกบันทึกว่าเป็นอุณหภูมิที่สูงที่สุดในโลก ฤดูหนาวช่วง พ.ย.-ก.พ. อากาศเย็นและอาจมีฝนตก อุณหภูมิเฉลี่ย 13 องศาเซลเซียส แต่อาจลดลงจนถึงติดลบ 2 องศาเซลเซียส ฤดูฝนช่วง ต.ค.-เม.ย. มีฝนตก มากกว่าช่วงอื่น ๆ ของปี แต่ มี.ค. เป็นช่วงใบไม้ผลิ มีอากาศอบอุ่น ภัยธรรมชาติที่ประสบเป็นประจำ ได้แก่ พายุทรายและพายุฝุ่น ที่เกิดขึ้นได้ตลอดปี แต่พบมากช่วง มี.ค.-ส.ค. นอกจากนี้ ยังมีพายุฝนฟ้าคะนอง ช่วง ต.ค.-เม.ย. ที่สร้างความเสียหายต่อถนนและที่พักอาศัย

ประชากร 4,918,570 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้ย้ายถิ่นเข้าประเทศประมาณ 3,358,645 คน เป็นชาวคูเวต (32%) ชาวอาหรับชาติอื่น ๆ (19%) ชาวเอเชีย (38%) ชาวแอฟริกาและอื่น ๆ (11%) (ข้อมูล เมื่อ มิ.ย.2567 ของ Kuwait Public Authority for Civil Information) อัตราส่วนประชากร : วัยเด็ก (0-14 ปี) 23% วัยรุ่น ถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 73.4% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 3.6% อายุขัยเฉลี่ยประชากรโดยรวมประมาณ 79.6 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศชาย 78.1 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศหญิง 81.1 ปี อัตราการเกิด 17.5 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 2.3 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 1.1% (ประมาณการปี 2567)

ศาสนา ศาสนาประจำชาติ คือ อิสลาม 76.7% (ซุนนีประมาณ 70% และชีอะฮ์ประมาณ 30%) และเป็นผู้นับถือศาสนาอื่น ได้แก่ คริสต์ 17.3% และอื่น ๆ 6%

ภาษา ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการ แต่มีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 96.1% รัฐบาลส่งเสริมการศึกษาแก่เยาวชนทุกคนในทุกชั้นของสังคม รวมถึงผู้พิการ การศึกษาระดับอุดมศึกษามี Kuwait University เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ เปิดสอนฟรีสำหรับชาวคูเวต มีวิทยาเขต 6 แห่ง และมีนักศึกษารวมกว่า 40,000 คน ขณะเดียวกัน มีมหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่ง ส่วนใหญ่เป็นของต่างชาติ เช่น American University of Kuwait, Gulf University of Science and Technology และ Australian University of Kuwait นอกจากนี้ รัฐบาลยังสนับสนุนทุนการศึกษาระดับอุดมศึกษาแก่นักศึกษาที่ได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ สหราชอาณาจักร แคนาดา ออสเตรเลีย และประเทศอื่น ๆ รวมกว่า 10,000 คน

การก่อตั้งประเทศ ชนกลุ่มแรกที่เข้าไปตั้งรกรากและสถาปนารัฐคูเวตขึ้นมา คือ เผ่าบะนี คอลิด ที่อพยพจากที่ราบสูงนัจญ์ (บริเวณตอนกลางของคาบสมุทรอาระเบีย) โดยเลือก เซค เคาะบะฮ์ บิน ญาบิร เป็นเจ้าผู้ครองรัฐคนแรก เมื่อปี 2299 และนำไปสู่การสถาปนาราชวงศ์อาลเศาะบะฮ์ขึ้นปกครองคูเวตจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม การทำสนธิสัญญากับสหราชอาณาจักรเมื่อปี 2442 ส่งผลให้สหราชอาณาจักรเข้าไปมีอำนาจในการกำกับดูแลนโยบายต่างประเทศและการป้องกันประเทศของคูเวต แลกเปลี่ยนกับการที่สหราชอาณาจักรให้ความคุ้มครองแก่คูเวต แต่หลังจากเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 สหราชอาณาจักรประกาศให้คูเวตมีอำนาจปกครองตนเอง และเป็นรัฐในอารักขาของสหราชอาณาจักรอย่างสมบูรณ์ จนหลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 สหราชอาณาจักรจึงยินยอมทำข้อตกลงให้เอกราชแก่คูเวตเมื่อ 19 มิ.ย.2520

วันชาติ 25 ก.พ. (วันเสด็จขึ้นครองราชย์เป็นเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต ของเซค अबดุลลอฮ์ อัซซาลิม อาลเศาะบะฮ์ เมื่อปี 2493)

การเมือง ปกครองระบอบกษัตริย์เป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitutional Monarchy) และเป็นประเทศมุสลิมที่มีการปกครองแบบเสรีนิยมมากที่สุดประเทศหนึ่งในตะวันออกกลาง รัฐธรรมนูญฉบับแรก เมื่อ 11 พ.ย.2505 ในรัชสมัย เซค अबดุลลอฮ์ ใช้มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นรัชสมัยของ เซค มิซอัล อัลอะห์มัด อัลญาบิร อาลเศาะบะฮ์ (พระชนมพรรษา 85 พรรษา/ปี 2568) เสด็จขึ้นครองราชย์เป็นเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต เมื่อ 17 ธ.ค.2566 และเซค เคาะบะฮ์ อัลคอลิด อัล ฮะมัด อัลมุบาร็อก อาลเศาะบะฮ์ (พระชนมายุ 72 พรรษา/ปี 2568) ได้รับการแต่งตั้งเป็นมกุฎราชกุมารคูเวต เมื่อ 1 มิ.ย.2567 การปกครองแบ่งอำนาจอธิปไตยซึ่งเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ ออกเป็น 3 ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายบริหาร : รัฐธรรมนูญกำหนดให้อำนาจบริหารเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ (เอมีร์ หรือ Emir) ซึ่งเป็นประมุขของรัฐ เจ้าผู้ครองรัฐทรงขึ้นครองราชสมบัติด้วยการสืบราชสันตติวงศ์ ทรงมีพระราชอำนาจกำกับดูแลฝ่ายบริหารผ่าน รมว.กระทรวงต่าง ๆ โดยทรงแต่งตั้ง นรม. และอนุมัติ ครม. ที่ นรม.เป็นผู้เสนอ นรม.คนปัจจุบัน คือ เซค อะห์มัด अबดุลลอฮ์ อัลอะห์มัด อัลเศาะบะฮ์ (พระชันษา 73 ปี/ปี 2568) ทั้งนี้ ในภาวะปกติ เจ้าผู้ครองรัฐอาจใช้พระราชอำนาจปลด นรม. ครม. ออท. หรือยุบสภา เพื่อรวบอำนาจแบบเบ็ดเสร็จไว้เองได้ กรณีเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินระดับชาติหรือตกอยู่ในภาวะสงคราม เจ้าผู้ครองรัฐจะทรงมีอำนาจควบคุมประเทศแบบเบ็ดเสร็จโดยอัตโนมัติ ขณะที่รัฐสภาจะถูกระงับบทบาทไว้ชั่วคราวจนกว่าสถานการณ์จะยุติ

ฝ่ายนิติบัญญัติ : อำนาจนิติบัญญัติเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ โดยทรงใช้พระราชอำนาจผ่านรัฐสภา (National Assembly หรือ Majlis al Umma) ซึ่งเป็นสภาเดี่ยว มีสมาชิกสภา 65 คน มาจากการเลือกตั้งโดยตรง 50 คน ที่เหลืออีก 15 คน มาจากแต่งตั้งโดยเจ้าผู้ครองรัฐ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่เคยดำรงตำแหน่งใน ครม. วาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี เจ้าผู้ครองรัฐมีอำนาจยุบสภา การเลือกตั้งครั้งล่าสุดเมื่อ 4 เม.ย.2567 รัฐสภามีหน้าที่ออกกฎหมาย และให้ความเห็นชอบเพื่อบังคับใช้ตามกฎหมาย รวมทั้งการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ รัฐสภายังมีอำนาจในการกำหนดเงินได้ของเจ้าผู้ครองรัฐ และรับรองการเสนอชื่อเจ้าผู้ครองรัฐและมกุฎราชกุมาร ทั้งนี้ คูเวตเป็นรัฐอาหรับในภูมิภาคอ่าวประเทศแรกที่มีรัฐสภาที่มาจากเลือกตั้ง

ฝ่ายตุลาการ : ใช้ระบบกฎหมายแบบผสมผสานระหว่าง Common law ของสหราชอาณาจักร Civil law ของฝรั่งเศส กับบทบัญญัติของศาสนาอิสลาม การดำเนินการใด ๆ ของฝ่ายตุลาการต้องเป็นไปในนามเจ้าผู้ครองรัฐ พระราชอำนาจในการอภัยโทษเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ นอกจากนี้ เจ้าผู้ครองรัฐยังทรงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย และจะล่วงละเมิดมิได้ ผู้ใดที่วิพากษ์วิจารณ์เจ้าผู้ครองรัฐมีความผิดและต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย

พรรคการเมืองสำคัญ : ไม่มีระบบพรรคการเมืองในคูเวต แต่มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มการเมืองต่าง ๆ เช่น กลุ่ม Popular Action Bloc กลุ่ม Islamic Constitutional Movement กลุ่ม Shia Islamists of the National Islamic Alliance และกลุ่ม Kuwait Democratic Forum

เศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจแบบตลาดเสรี มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ ธนาคารโลกจัดอันดับให้คูเวตเป็นประเทศที่มีรายได้สูง แหล่งรายได้สำคัญของประเทศมาจากอุตสาหกรรมน้ำมัน นับตั้งแต่มีการขุดพบแหล่งน้ำมัน เมื่อปี 2480 ปัจจุบันรายได้จากการส่งออกน้ำมันของคูเวตมีสัดส่วนมากกว่า 90% ของรายได้จากการส่งออกทั้งหมด (ประมาณ 40% ของ GDP) นโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ การเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตน้ำมัน จากที่ผลิตได้วันละประมาณ 2.80 ล้านบาร์เรล เป็นวันละ 3.5-4 ล้านบาร์เรล ให้ได้ภายในปี 2578 โดย Kuwait Petroleum Corporation ซึ่งเป็นวิสาหกิจของรัฐ เพิ่มการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมน้ำมันด้วยงบประมาณ 51,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะเดียวกันมีการออกกฎหมายอนุญาตให้รัฐบาลขายสินทรัพย์ในวิสาหกิจของรัฐแก่นักลงทุนเอกชนได้ และจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจระยะ 5 ปี ที่มุ่งส่งเสริมการสร้างควมหลากหลายทางเศรษฐกิจ โดยมีเป้าหมายลดการพึ่งพารายได้จากอุตสาหกรรมน้ำมันด้วยการพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางทางการค้าและการท่องเที่ยวในภูมิภาค การดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ และสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจมากขึ้น

คูเวตประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ปี 2578 (New Kuwait 2035) มีเป้าหมายการพัฒนาประเทศในระยะยาว มุ่งให้คูเวตเป็นศูนย์กลางการพาณิชย์และการเงินอีกแห่งหนึ่งของภูมิภาคภายในปี 2578 โดยริเริ่มโครงการก่อสร้างเมืองเศรษฐกิจใหม่และเขตการค้าเสรี Madinat al-Hareer (Silk City) ทางภาคเหนือของประเทศ ตั้งแต่ปี 2557 (มีแผนสร้างแล้วเสร็จและเปิดอย่างเป็นทางการภายในปี 2578) ขณะที่เป้าหมายระยะสั้นและระยะกลาง คือ การทำให้คูเวตเป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมปิโตรเคมีแห่งหนึ่งของโลก มีการลงทุนจากต่างชาติในคูเวตเพิ่มขึ้น 300% โดยเฉพาะการลงทุนด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร บริการ และพลังงานทดแทน รวมทั้งมุ่งพัฒนาภาคการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้และสร้างตำแหน่งงานใหม่ในตลาดแรงงาน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบคมนาคมขนส่งในประเทศ ควบคู่กับการพัฒนาภาคพลังงานด้วยการส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐและเอกชน

อุตสาหกรรมหลัก : ปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ปูนซีเมนต์ การต่อเรือและซ่อมเรือ การสกัดน้ำทะเลเป็นน้ำจืด การแปรรูปอาหาร และการผลิตวัสดุก่อสร้าง

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ : น้ำมันดิบ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วประมาณ 101,500 ล้านบาร์เรล (มากเป็นอันดับ 6 ของโลก) กำลังการผลิตวันละ 2,590 ล้านบาร์เรล โดยส่งออกวันละ 1,568

ล้านบาร์เรล ก๊าซธรรมชาติ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วประมาณ 1.784 ล้านล้าน ลบ.ม. (มากเป็นอันดับ 19 ของโลก) กำลังการผลิตวันละ 15,547 ล้าน ลบ.ม. แต่เป็นการผลิตเพื่อใช้ภายในประเทศทั้งหมด (ข้อมูลเมื่อปี 2566 ของ OPEC) ทั้งนี้ เมื่อ ก.ค.2567 คูเวตค้นพบแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติขนาดใหญ่ที่แหล่งน้ำมัน Al-Nukhida นอกชายฝั่งในอ่าวอาหรับ ประเมินว่ามีปริมาณสำรองน้ำมันเบา ประมาณ 2,100 ล้านบาร์เรล และก๊าซธรรมชาติ 5.1 ล้านลูกบาศก์ฟุต

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : ดินาร์คูเวต (Kuwaiti Dinar-KWD)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 0.306 ดินาร์ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 108.06 บาท : 1 ดินาร์ (ต.ค.2567)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 279,191 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

ดุลบัญชีเดินสะพัด : 44,330 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 54,136 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราเงินเฟ้อ : 3.6% (ประมาณการปี 2566 ของธนาคารโลก)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : -1.4% (ประมาณการปี 2566 ของ IMF)

ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศ : 41,795 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการว่างงาน : 2.08%

แรงงาน : 3,044,000 คน

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : ได้เปรียบดุลการค้า 46,490 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2566 ของ IMF)

มูลค่าการส่งออก : 83,980 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : น้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น ปួយ พลาสติก เหล็ก ซีเมนต์ อลูมิเนียม ทองแดง ผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร เช่น นม ข้าวและแป้งสาลี เนื้อสัตว์ปีก และอื่น ๆ

ประเทศส่งออกสินค้าสำคัญ : ซาอุดีอาระเบีย จีน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ อินเดีย อิรัก เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สิงคโปร์

มูลค่าการนำเข้า : 37,490 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น ยานยนต์และอะไหล่ เครื่องส่งสัญญาณวิทยุโทรศัพท์ รวมถึงเวชภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร เช่น นม ข้าวและแป้งสาลี เนื้อสัตว์ปีก น้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม

ประเทศนำเข้าสินค้าสำคัญ : สหภาพยุโรป จีน สหรัฐฯ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ญี่ปุ่น ซาอุดีอาระเบีย ตุรกี อินเดีย เกาหลีใต้ เวียดนาม ไทย

การทหาร งบประมาณทางทหารเมื่อปี 2566 จำนวน 7,766 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (4.86% ของ GDP) ทั้งนี้ รัฐสภาคูเวตมีมติรับรองพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายในห้วง 10 ปี และงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม

มูลค่ารวม 10,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับกระทรวงกลาโหมมาตั้งแต่ปี 2559 โดยมีเป้าหมายยกระดับขีดความสามารถของกองทัพ อาทิ การจัดซื้อเครื่องบินรบ รุ่น Typhoon เข้าประจำการในกองทัพ

รัฐธรรมนูญคูเวตกำหนดให้เจ้าผู้ครองรัฐทรงเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดโดยตำแหน่งและห้ามกองทัพทำสงครามรุกรานประเทศอื่น ภารกิจของกองทัพคูเวตจึงมุ่งให้ความสำคัญกับการป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก กองทัพคูเวตอยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงกลาโหม มีกำลังพลรวมทั้งสิ้น 17,500 นาย ในจำนวนนี้รวมถึงกองกำลังรักษาพระองค์เจ้าผู้ครองรัฐคูเวต 1,500 นาย นอกจากนี้ มีกำลังพลสำรอง 23,700 นาย และมีกองกำลังสหรัฐฯ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ US Central Command (USCENTCOM) ประจำการในค่ายทหารและฐานทัพต่าง ๆ 13 แห่งทั่วคูเวต รวมประมาณ 10,000 นาย ทั้งนี้ คูเวตได้รับสถานะพันธมิตรหลักนอกเนโท (Major Non-NATO Ally - MNNA) ของสหรัฐฯ มาตั้งแต่ปี 2547

ทบ. มี บก. อยู่ที่ Al Jiwan Camp กำลังพล 11,500 นาย ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ รถถัง (MBT) รุ่น M1A2K Abrams จำนวน 218 คัน และรุ่น M-84 จำนวน 75 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-2 จำนวน 76 คัน รุ่น BMP-3 จำนวน 122 คัน รุ่น BMP-3M จำนวน 103 คัน และรุ่น Desert Warrior จำนวน 236 คัน รถสายพานลำเลียงหุ้มเกราะ (APC) รุ่น M113A2 จำนวน 230 คัน รุ่น M577 จำนวน 30 คัน และรุ่น TH 390 Fahd จำนวน 40 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะเอนกประสงค์ (AUV) รุ่น Sherpa Light Scout จำนวน 300 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะกู้ภัย (ARV/MW) รุ่น M88A1/2 มากกว่า 19 คัน รุ่น Type-653A รุ่น Warrior และรุ่น Aardvark (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ยานยนต์ลาดตระเวนหุ้มเกราะ (NBC) รุ่น Fuchs-2 NBC จำนวน 12 คัน ปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน (ARTY) รุ่น M109A3 จำนวน 37 กระบอก รุ่น PLZ-45 จำนวน 51 กระบอก และรุ่น 9A52 Smerch จำนวน 27 กระบอก เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) ขนาดและรุ่นต่าง ๆ รวม 78 เครื่อง อาวุธปล่อยนำวิถีต่อต้านรถถัง (MSL) รุ่น HMMWV TOW จำนวน 66 ลูก รุ่น M901 จำนวน 8 ลูก รุ่น 9K135 Komet รุ่น TOW-2 และรุ่น Carl Gustaf (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยนำวิถีต่อต้านอากาศยาน (SAM) รุ่น Starburst และรุ่น FIM-92 Stinger (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน)

ทร. มี บก. อยู่ที่ฐานทัพเรือ Ras al-Qulayah กำลังพลประมาณ 2,000 นาย (ในจำนวนนี้รวมกองกำลังรักษาชายฝั่ง 500 นาย) ยุทโธปกรณ์สำคัญที่ประจำการใน ทร. ได้แก่ เรือตรวจการณ์ติดตั้งซีปนาวุธนำวิถีปราบเรือดำน้ำ (PCFG) ชั้น Al Sanbouk จำนวน 1 ลำ ชั้น Istiqlal จำนวน 1 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง (PBF) ชั้น Al Nokatha จำนวน 10 ลำ เรือตรวจการณ์ติดตั้งซีปนาวุธนำวิถีต่อต้านเรือ (PBG) ชั้น Um Almaradim จำนวน 8 ลำ เรือระบายพล (LCT) ชั้น Assafar จำนวน 2 ลำ (LCM) ชั้น Abhan จำนวน 1 ลำ เรือลำเลียงยานยนต์และกำลังพล (LCVP) ชั้น ADSB จำนวน 5 ลำ และเรือสนับสนุน (AG) ชั้น Sawahil จำนวน 1 ลำ

ทอ. มี บก. อยู่ที่ฐานทัพอากาศ Al Mubarak กำลังพล 2,500 นาย ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินโจมตีภาคพื้นดิน (FGA) รุ่น 13 Eurofighter Typhoon จำนวน 13 เครื่อง รุ่น F/A-18C Hornet จำนวน 26 เครื่อง และรุ่น F/A-18D Hornet จำนวน 7 เครื่อง เครื่องบินเติมน้ำมันกลางอากาศ (TKR) รุ่น KC-130J Hercules จำนวน 3 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่น C-17A Globemaster III จำนวน 2 เครื่อง และรุ่น L-100-30 จำนวน 3 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น AH-64D Apache จำนวน 16 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์เอนกประสงค์ติดตั้งซีปนาวุธ (MRH) รุ่น SA-342 Gazelle จำนวน 13 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง

(TPT) รุ่น H225M มากกว่า 6 เครื่อง รุ่น AS532 Cougar จำนวน 3 เครื่อง รุ่น SA330 Puma จำนวน 7 เครื่อง และรุ่น S-92A จำนวน 3 เครื่อง อาวุธปล่อยแบบอากาศสู่อากาศ (AAM) รุ่น AIM-9L Sidewinder รุ่น R-550 Magic รุ่น AIM-7F Sparrow และรุ่น AIM-120C7 AMRAAM (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยแบบอากาศสู่พื้น (ASM) รุ่น AGM-65G Maverick และรุ่น AGM-114K Hellfire (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยต่อต้านเรือ (AShM) รุ่น AGM-84D Harpoon Block IC (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) รวมทั้งอาวุธปล่อยต่อต้านอากาศยานแบบพื้นสู่อากาศ (SAM) รุ่น M902 Patriot PAC-3 (พิสัยไกล) จำนวน 35 ลูก และรุ่น Aspide/Skyguard (พิสัยใกล้) จำนวน 12 ลูก

นอกจากนี้ ยังมีกองกำลังความมั่นคงอื่น ๆ ที่มีขีดทหาร ได้แก่

ตำรวจ รับผิดชอบการรักษาความมั่นคงภายใน อยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงมหาดไทย (ไม่ปรากฏข้อมูลกำลังพลและอาวุธประจำการ)

กองกำลังพิทักษ์ชาติ (National Guard) รับผิดชอบภารกิจสนับสนุนกรณีเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินภายในประเทศ รวมทั้งการรักษาความปลอดภัยบริเวณชายแดน ทำงานเป็นอิสระจากกองทัพ เนื่องจากอยู่ภายใต้การกำกับของสภากลาโหมสูงสุด (Supreme Council of Defense) ที่มีสมาชิกพระราชวงศ์ชั้นสูงเป็นประธาน มีกำลังพลประมาณ 6,600 นาย

ปัญหาด้านความมั่นคง

ในอดีตหน่วยงานความมั่นคงของคูเวตเน้นภารกิจรักษาความมั่นคงภายในประเทศเป็นหลัก และไม่ได้ให้ความสำคัญกับภัยคุกคามจากภายนอกมากนัก จนเป็นเหตุให้คูเวตเผชิญกับวิกฤติการณ์ครั้งร้ายแรงที่สุดจากการรุกรานของอิรัก เมื่อ 2 ส.ค.2533 โดยถูกอิรักประกาศผนวกคูเวตเข้าเป็นจังหวัดที่ 19 ของอิรัก ขณะที่เจ้าผู้ครองรัฐและมกุฎราชกุมารต้องทรงลี้ภัยแบบฉุกเฉินไปซาอุดีอาระเบีย อย่างไรก็ตาม ระหว่างประเทศซึ่งมีสหรัฐฯ เป็นแกนนำ ร่วมกันส่งกองกำลังพันธมิตรจาก 34 ประเทศ โดยอาศัยข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงแห่งประชาชาติ (UNSC) ที่ 678 (1990) นำไปสู่การทำสงครามอ่าว (Gulf War) หรือปฏิบัติการ Desert Storm ระหว่าง ม.ค.-ก.พ.2534 เพื่อผลักดันกองกำลังอิรักออกจากคูเวต เป็นผลให้คูเวตได้รับการปลดปล่อย ทั้งนี้ ภัยคุกคามรูปแบบเดิมต่อคูเวตจากการโจมตีของกองกำลังต่างชาติลดความสำคัญลงหลังจากสหรัฐฯ โคนล้มระบอบการปกครองของประธานาธิบดีซัดดัม ฮุเซน ของอิรักเมื่อปี 2546

ปัจจุบัน การก่อการร้ายจากกลุ่ม Islamic State (IS) เป็นภัยคุกคามสำคัญในคูเวต โดยกลุ่ม IS เข้าไปเคลื่อนไหวและพยายามก่อเหตุโจมตีในคูเวตตั้งแต่ปี 2558 อาทิ ก่อเหตุโจมตีศาสนสถานของชาวชีอะฮ์ในคูเวตซีตีด้วยระเบิดฆ่าตัวตาย เมื่อ 26 มิ.ย.2558 (มีผู้เสียชีวิต 27 คน และบาดเจ็บหลายร้อยคน) แผนก่อเหตุโจมตีศาสนสถานชาวชีอะฮ์ในคูเวตและที่ทำการกระทรวงมหาดไทยด้วยระเบิด เมื่อ 4 ก.ค.2559 แต่ทางการคูเวตสามารถสกัดกั้นได้ก่อนเกิดเหตุ จับกุมสมาชิกและผู้สนับสนุนกลุ่ม IS ได้หลายราย เมื่อปี 2559 ครั้งหลังสุดคือ แผนก่อเหตุโจมตีศาสนสถานมุสลิมชีอะฮ์ เมื่อ 25 ม.ค.2567 จับกุมผู้ต้องสงสัยเป็นชาวคูเวต 2 คน และชาวตูนิเซีย 3 คน ตลอดจนจับกุมผู้ต้องหาชาวคูเวต เมื่อ 2 พ.ค.2567 ขอให้เข้าร่วมกลุ่มอาชญากรและวางแผนก่อการร้ายภายในคูเวต หลังตรวจพบผู้ต้องหาที่มีพฤติการณ์ศึกษาการทำระเบิด เผยแพร่ข่าวสารและ

วิดีโอการดำเนินกิจกรรมกลุ่มอาชญากรในสื่อสังคมออนไลน์ และยุยงให้ผู้อื่นร่วมวางแผนก่อเหตุระเบิดโจมตี ค่ายทหารสหรัฐฯ ในคูเวต

ภัยคุกคามดังกล่าว ทำให้รัฐบาลคูเวตยกระดับมาตรการรักษาความปลอดภัยภายในประเทศ มีการแต่งตั้งคณะกรรมการถาวรทำหน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อต่อต้านการก่อการร้าย การเผยแพร่แนวคิดหัวรุนแรงทุกรูปแบบ และการทำลายแหล่งทุน การเพิ่มศักยภาพของหน่วยงานความมั่นคง โดยเฉพาะกองทัพ และเร่งดำเนินมาตรการจับกุมและลงโทษสมาชิกกลุ่มก่อการร้ายทั้งกลุ่ม IS และกลุ่มอื่น ๆ เช่น กลุ่ม Muslim Brotherhood และกลุ่มอัลกออิดะฮ์ (Al Qaida-AQ) ที่เคยพยายามก่อเหตุโจมตีค่าย Arifjan ของสหรัฐฯ ในคูเวต (กองบัญชาการส่วนหน้าของ US Central Command ที่รับผิดชอบการส่งกำลังบำรุงแก่กองกำลังสหรัฐฯ ที่เข้าไปปฏิบัติการในอิรักและอัฟกานิสถาน) ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของหน่วยข่าวกรอง คูเวต (State Security Service-SSS) และหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐบาลเมื่อ ส.ค.2552 แต่ไม่สำเร็จ

นอกจากนี้ ความเคลื่อนไหวของกลุ่มชีอะฮ์ในคูเวตที่มีความเชื่อมโยงกับอิหร่านยังคงเป็นประเด็น ที่คูเวตห่วงกังวล หลังจากตรวจพบและจับกุมสมาชิกเครือข่ายจารกรรมของอิหร่านในคูเวตได้อย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี 2553 ที่สำคัญเช่น กรณีการจับกุมชาวคูเวตและชาวอิหร่าน รวม 25 คน เนื่องจากมีพฤติกรรม ลักลอบติดต่อกับอิหร่านและกลุ่มฮิซบุลลอฮ์ในเลบานอน สหสม และซอนอาวุธ รวมถึงระเบิดจำนวนมากไว้ใน บ้านพักบริเวณชายแดนคูเวต-อิรัก เมื่อ ก.ย.2558 กรณีรัฐบาลคูเวตมีคำสั่งเมื่อ 20 ก.ค.2560 ปิดสำนักงาน วัฒนธรรมประจำ สอท.อิหร่าน ณ คูเวตซิตี และให้ลดจำนวนนักการทูตอิหร่านประจำ สอท.อิหร่าน ณ คูเวตซิตี (ในทางปฏิบัติ คือ การขับนักการทูตอิหร่านจำนวนหนึ่งออกจากคูเวต) เนื่องจากตรวจพบว่านักการทูตอิหร่านใน คูเวตติดต่อกับสมาชิกกลุ่มก่อการร้ายที่ถูกจับกุมเมื่อปี 2559 และการจับกุมผู้ต้องสงสัยในคูเวตในข้อหาให้การ สนับสนุนทางการเงินแก่กลุ่มฮิซบุลลอฮ์ รวม 18 คน เมื่อ 10-18 พ.ย.2564

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ABEDA, AfDB, AFESD, AMF, BDEAC, CAEU, CD, FAO, G-77, GCC, IAEA, IBRD, ICAO, ICC , ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IPU, ISO, ITSO, ITU, ITUC (NGOs), LAS, MIGA, NAM, OAPEC, OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNHRC, UNIDO, UNOOSA, UNRWA, UNWTO, UPU, WCO, WFTU, WHO, WIPO, WMO และ WTO

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยาน 7 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ คือ Kuwait International Airport นอกจากนี้ ยังมีท่าเรือสำคัญ ได้แก่ ท่าเรือ Al Shu'aybah ท่าเรือ Al Shuwaykh ท่าเรือ Mina Saud ท่าเรือ Mina Abdullah และท่าเรือ Al Ahmadi เส้นทางคมนาคมมีถนนระยะทาง 7,756 กม. (ประมาณการ ปี 2560 ของกระทรวงโยธาธิการคูเวต) ท่าส่งผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมระยะทาง 858 กม. (ประมาณการปี 2556) การโทรคมนาคม: โทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 583,463 เลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ประมาณ 6.77 ล้านเลขหมาย จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 99% ของจำนวนประชากรทั้งหมดในประเทศ (ประมาณการปี 2563 ของสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ) รหัสโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ +965 รหัสอินเทอร์เน็ต .kw

การเดินทาง สายการบินของไทยไม่มีเที่ยวบินตรงกรุงเทพฯ-คูเวตซิตี สายการบินของคูเวตที่บินตรงมาไทยคือ Kuwait Airways ระยะเวลาการบินประมาณ 8 ชม. เวลาที่คูเวตช้ากว่าไทย 3 ชม. คนไทยที่ประสงค์จะเดินทางไปคูเวตโดยมีวัตถุประสงค์มิใช่เพื่อการทำงาน ต้องขอรับการตรวจลงตราประเภท Visit Visa ซึ่งต้องมีผู้ค้ำประกัน (Sponsor) เป็นบริษัท โรงแรม หรือบุคคลในคูเวต ที่มีรายได้อย่างน้อย 250 ดินาร์คูเวตต่อเดือน (ประมาณ 23,150 บาทต่อเดือนขึ้นไป) โดยยื่นขอกับ สอท.คูเวต ณ กรุงเทพฯ หรือให้ผู้ค้ำประกันเป็นผู้ยื่นคำร้องขอรับการตรวจลงตราที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองในคูเวตแล้วส่งเอกสารตัวจริงมาให้ หรือให้ผู้ค้ำประกันนำเอกสารตัวจริงไปมอบแก่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองที่ท่าอากาศยานคูเวต แล้วให้ผู้เดินทางไปยื่นหนังสือเดินทางที่ท่าอากาศยานคูเวตเพื่อขอรับการตรวจลงตราได้เช่นกัน ทั้งนี้ การตรวจลงตราประเภท Visit Visa มีอายุ 90 วัน โดยสามารถอยู่ในคูเวตได้ 30 วัน นับจากวันที่เดินทางเข้าประเทศ และไม่สามารถต่ออายุได้ เว็บไซต์การท่องเที่ยว <https://www.e.gov.kw/sites/kgenglish/Pages/Visitors/Visitors.aspx>

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

สถานการณ์การเมืองภายในคูเวตจากกรณีเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตทรงประกาศ เมื่อ 10 พ.ค.2567 ใช้พระราชอำนาจยุบสภาและระงับการบังคับใช้รัฐธรรมนูญบางมาตรา เพื่อทบทวนและแก้ไขเป็นเวลา 4 ปี ซึ่งรวมถึงมาตรา 107 ว่าด้วยการยุบสภาและการจัดการเลือกตั้งรัฐสภาใหม่ภายใน 60 วัน ก่อนจะทรงแต่งตั้งนรม.และ ครม.ชุดใหม่ เมื่อ 12 พ.ค.2567 โดยเชื่อว่าเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตทรงต้องการหาแนวทางยุติปัญหาความไม่ลงรอยระหว่างรัฐสภา (มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน 50 คน และมาจากการแต่งตั้งโดยเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต 15 คน รวม 65 คน) กับรัฐบาล (มาจากการแต่งตั้งโดยเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต) ที่ยืดเยื้อมาตั้งแต่ปี 2554 และเป็นชนวนเหตุให้มีการยุบสภาและเลือกตั้งก่อนกำหนด รวมถึงการเปลี่ยน นรม. และ ครม.ชุดใหม่หลายครั้ง จนเป็นอุปสรรคต่อการผลักดันนโยบายและกฎหมายสำคัญของประเทศ

ความสัมพันธ์ไทย-คูเวต

คูเวตกับไทยสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อ 14 มิ.ย.2506 โดยไทยเปิด สอท. ณ คูเวตซิตี เมื่อ 15 ส.ค.2526 ขณะที่คูเวตแต่งตั้ง ออท.ประจำมาเลเซีย เป็น ออท.ประจำประเทศไทยอีกตำแหน่งหนึ่ง จนกระทั่งเมื่อ ม.ค.2540 จึงมีการแต่งตั้ง ออท.คูเวตประจำประเทศไทยคนแรก ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันมาโดยตลอด เฉพาะอย่างยิ่งคูเวตตระหนักถึงบทบาทของไทยที่เคยช่วยเหลือคูเวตตลอดช่วงสงครามอ่าวเมื่อปี 2533-2534 ด้วยการสนับสนุนข้อมติ UNSC ทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับกรณีอิรักรุกรานคูเวต รวมทั้งส่งทหารเข้าร่วมในกองกำลังสังเกตการณ์แห่งสหประชาชาติประจำชายแดนอิรัก-คูเวต (UN Iraq-Kuwait Observer Mission-UNIKOM) ทำให้คูเวตสนับสนุนไทยในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยต่อองค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC) เป็นอย่างดี

การแลกเปลี่ยนการเยือนอย่างเป็นทางการของทั้งสองฝ่ายยังมีน้อย โดยการเยือนไทยอย่างเป็นทางการของฝ่ายคูเวตที่สำคัญ เช่น เซค เคาะบาย์ อดีตเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต เสด็จฯ เข้าร่วมพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปีของพระบาทสมเด็จพระมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ระหว่าง 11-14

มี.ย.2549 และเสด็จฯ เข้าร่วมการประชุมสุดยอดกรอบความร่วมมือเอเชียครั้งที่ 2 (Asia Cooperation Dialogue -ACD) ระหว่าง 8-10 ต.ค.2559 ขณะที่ยัง นาย Mohamad A. Al-Mijrin Al-Roumi อธิบดีกรมเอเชีย กระทรวงการต่างประเทศคูเวต เยือนไทยในฐานะผู้แทนพิเศษของรอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศ คูเวต เพื่อเข้าร่วมการประชุมระดับรัฐมนตรีกรอบความร่วมมือเอเชีย-ตะวันออกกลาง (Asia-Middle East Dialogue-AMED) ครั้งที่ 3 ที่กรุงเทพฯ ระหว่าง 14-16 ธ.ค.2553 ส่วนการเยือนคูเวตอย่างเป็นทางการของ ฝ่ายไทยที่สำคัญครั้งล่าสุด คือ การเยือนของนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร อดีตนรม. เพื่อเข้าร่วมการประชุม ACD ครั้งที่ 1 ซึ่งคูเวตเป็นเจ้าภาพ ระหว่าง 15-17 ต.ค.2555

อย่างไรก็ดี ผู้แทนรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ระดับสูงของทั้งสองฝ่ายมีการพบหารือกรอบการประชุม ระหว่างประเทศ ที่สำคัญครั้งล่าสุด คือ การพบหารือระหว่าง น.ส.แพทองธาร ชินวัตร นรม. กับเชค เศาะบารี อัลคอลลิด อัล ฮะมัด อัลมูบาร็อก อาลเศาะบารี มกุฎราชกุมารละรองเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต นอกรอบการประชุม ACD ครั้งที่ 3 ที่กรุงโดฮา กาตาร์ ระหว่าง 2-3 ต.ค.2567 และการพบหารือระหว่างนายดอน ปรมดีรัตน์ รมว.กระทรวงการต่างประเทศ กับเชค เศาะบารี อัล คอลลิด อัล ฮะมัด อาลเศาะบารี รอง นรม. และ รมว. กระทรวงการต่างประเทศคูเวต นอกรอบการประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยสามัญ สมัยที่ 74 ที่นิวยอร์ก สหรัฐฯ เมื่อ 26 ก.ย.2562 ซึ่งมีการเห็นพ้องให้จัดตั้งคณะกรรมการร่วม (Joint Commission-JC) ไทย-คูเวต ระดับรัฐมนตรี เพื่อใช้เป็นกลไกในการติดตามความร่วมมือระหว่างกันในทุกมิติ ทั้งด้านการค้าการลงทุน สังคม วัฒนธรรม และความเชื่อมโยงระหว่างประชาชนทั้งสองประเทศ

ความร่วมมือด้านการพัฒนา กองทุนคูเวตเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจอาหรับ (Kuwait Fund for Arab Economic Development-KFAED) ซึ่งรัฐบาลคูเวตก่อตั้งขึ้นเมื่อตั้งแต่ ธ.ค.2504 เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านเงินกู้ในการพัฒนาประเทศแก่ประเทศอาหรับ ประเทศกำลังพัฒนา และองค์กรต่าง ๆ ทั่วโลก เคยให้เงินกู้แก่ไทยเพื่อดำเนินโครงการพัฒนาภายในประเทศ ได้แก่ โครงการไฟฟ้าสำหรับหมู่บ้านใน 3 จังหวัด ภาคใต้ของไทยเมื่อปี 2519 โครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำปัตตานีเมื่อปี 2520 โครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขี้ยวหลาน เมื่อปี 2525 และโครงการโรงไฟฟ้าพลังความร้อนบางปะกงเมื่อปี 2522 และปี 2524 รวมเป็นเงินประมาณ 2,409 ล้านบาท นอกจากนี้ รัฐบาลคูเวตยังให้การสนับสนุนทางการเงินสำหรับการพัฒนาด้านสังคมและการศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย เช่น กระทรวงศาสนสมบัติและกิจการอิสลามของคูเวตสนับสนุนงบประมาณก่อสร้างอาคารสำนักวิทยบริการของมหาวิทยาลัยฟาฏอนี วิทยาเขตปัตตานี เป็นเงินจำนวน 3.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 108 ล้านบาท) ซึ่งก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อปี 2557

ด้านเศรษฐกิจ การค้าไทย-คูเวต เมื่อปี 2566 มีมูลค่า 1,066.74 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (36,921.90 ล้านบาท) ลดลงจากเมื่อปี 2565 ที่มีมูลค่า 1,445.48 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (49,938.88 ล้านบาท) โดยปี 2566 ไทยส่งออกมูลค่า 452.83 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (15,615.46 ล้านบาท) และนำเข้ามูลค่า 613.90 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (21,306.44 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า 161.07 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (5,690.98 ล้านบาท) ขณะที่มูลค่าการค้าห้วง ม.ค.-ส.ค.2567 อยู่ที่ 659.23 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (23,733.26 ล้านบาท) ไทยส่งออกมูลค่า 261.13 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (9,362.51 ล้านบาท) นำเข้ามูลค่า 398.09 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (14,370.76 ล้านบาท) ซึ่งไทยยังคงเป็นฝ่ายขาดดุลการค้าเมื่อเปรียบเทียบกับห้วงเดียวกันของปี 2566

สินค้าส่งออกสำคัญของไทย ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ สินค้าแร่และเชื้อเพลิงอื่น ๆ ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ น้ำตาลทราย อาหารทะเลกระป๋องและแปรรูป อัญมณีและเครื่องประดับ ผลิตภัณฑ์ยาง ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ ทองแดงและผลิตภัณฑ์จากทองแดง เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ ยานพาหนะอื่น ๆ และส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ ข้าว ผลิตภัณฑ์พลาสติก สินค้านำเข้าสำคัญจากคูเวต ได้แก่ น้ำมันสำเร็จรูป ก๊าซธรรมชาติ เคมีภัณฑ์ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ สัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ สบู่ ผงซักฟอกและเครื่องสำอาง สัตว์มีชีวิตไม่ได้ทำพันธุ์ เครื่องประดับอัญมณี กระจก แก้ว และผลิตภัณฑ์ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องใช้เบ็ดเตล็ด เครื่องใช้และเครื่องตกแต่งภายในบ้านเรือน สิ่งพิมพ์ เสื้อผ้าสำเร็จรูป และผลิตภัณฑ์สิ่งทออื่น ๆ

ด้านการท่องเที่ยว คูเวตเป็นตลาดท่องเที่ยวที่เล็ก แต่มีศักยภาพส่งเสริมการท่องเที่ยวของไทย เฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Medical Tourism) ปัจจุบันโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ของไทยเข้าไปเปิดศูนย์ประสานที่โรงพยาบาล Dar Al Shifa ของคูเวต เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ป่วยชาวคูเวตที่ต้องการเดินทางมารับการรักษาพยาบาลในไทย ที่ผ่านมามีชาวคูเวตเดินทางมารับการรักษาพยาบาลและท่องเที่ยวในไทยประมาณ 70,000-80,000 คนต่อปี ยกเว้นห้วงปี 2563 ซึ่งเกิดการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทั่วโลก ส่งผลให้ทั่วโลก รวมถึงไทยและคูเวต ต้องใช้มาตรการจำกัดการเดินทางเข้า-ออกประเทศ ทำให้มีชาวคูเวตเดินทางมาไทยลดลง อยู่ที่ 10,766 คน ขณะที่ปี 2566 มีชาวคูเวตเดินทางมาไทย รวม 79,255 คน และห้วง ม.ค.-ส.ค.2567 มีจำนวนรวม 69,753 คน (ข้อมูลเมื่อ ต.ค.2567 ของกระทรวงการท่องเที่ยวไทย) ส่วนชาวไทยในคูเวตมีประมาณ 1,210 คน (ข้อมูลเมื่อ เม.ย.2567 กรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ) เป็นแรงงานในภาคบริการ เช่น พนักงานนวดสปา นวดแผนโบราณ-แผนไทย ช่างเสริมสวยและช่างตัดผม รวม 217 คน แรงงานกึ่งฝีมือในธุรกิจรับเหมาขุดเจาะและประกอบท่อส่งน้ำมัน ช่างเชื่อม ทำเบาะ รวม 179 คน (ข้อมูลเมื่อ ก.ย.2567 ของกระทรวงแรงงานไทย) ที่เหลือเป็นนักเรียน นักศึกษา (ประมาณ 60 คน) และชาวไทยที่สมรสกับชาวต่างชาติ

ข้อตกลงสำคัญ : ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการบิน (27 เม.ย.2519) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้า (7 มี.ค.2530) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (29 ก.ค.2546) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการดำเนินการปรึกษาหารือทวิภาคีระหว่างกระทรวงการต่างประเทศของไทยกับคูเวต (13 ส.ค.2551) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและวิชาการ (13 ส.ค.2551) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราหนังสือเดินทางทูต หนังสือเดินทางพิเศษ และหนังสือเดินทางราชการ (17 พ.ย.2564)

เชค อะห์มัด อับดุลลอฮ์ อัลอะห์มัด อัลเศาะบาฮ์

(His Highness Sheikh Ahmad Abdullah Al-Ahmad Al-Sabah)

ตำแหน่ง	นายกรัฐมนตรีคูเวต และสมาชิกพระราชวงศ์อัลเศาะบาฮ์
ประสูติ	5 ก.ย.2495 (พระชันษา 73 ปี/ปี 2568) ที่กรุงคูเวตซิตี เป็นพระโอรสของเชค อับดุลลอฮ์ อัลอะห์มัด อัลญาบิร อัลเศาะบาฮ์ พระราชโอรสพระองค์โตของอดีตเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต พระองค์ที่ 10
ศาสนา	อิสลาม (ซุนนี)
สถานภาพ	เสกสมรสแล้ว มีบุตร 3 พระองค์ (ไม่ปรากฏข้อมูลว่าเป็นพระโอรสหรือพระธิดา)
การศึกษา	
ปี 2515	- ระดับมัธยมศึกษา จาก National Evangelical High School เมือง Sidon เลบานอน
ปี 2519	- ปริญญาตรีสาขาบริหารธุรกิจ การเงิน (การธนาคารและการลงทุน) มหาวิทยาลัย Illinois รัฐอิลลินอย สหรัฐฯ
ประวัติการทำงาน	
ก.ค.2542 - ก.พ.2544	- รมว.กระทรวงการคลัง และ รมว.กระทรวงการสื่อสาร
ก.พ.2544 - ก.พ.2550	- รมว.รมว.กระทรวงการสื่อสาร รมว.กระทรวงการวางแผน รัฐมนตรีแห่งรัฐด้านการพัฒนาการบริหาร และ รมว.กระทรวงสาธารณสุข
ก.พ.2552 - พ.ค.2554	- รมว.กระทรวงน้ำมัน และ รมว.กระทรวงข้อมูลข่าวสาร
21 ก.ย.2564-ปัจจุบัน	- ราชเลขาธิการในมกุฎราชกุมารคูเวต
15 เม.ย.2567	- เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตทรงออกพระราชกฤษฎีกาแต่งตั้ง เชค อะห์มัด ให้ดำรง

ตำแหน่ง นรม. และจัดตั้ง ครม.
15 พ.ค.2567-ปัจจุบัน - ดำรงตำแหน่ง นรม.คูเวต อย่างเป็นทางการ

ข้อมูลที่น่าสนใจ

- หลังจากทรงสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ทรงเข้าทำงานในภาคเอกชน ด้านการเงิน ตำแหน่งนักวิเคราะห์และวิจัยทางการเงิน ประจำ Kuwait Financial Center จากนั้นทรงเข้าทำงานตำแหน่งหัวหน้าส่วนวิจัยและผู้จัดการฝ่ายกำกับดูแลธนาคารกลางคูเวต ตั้งแต่ปี 2521-2530 นอกจากนี้ยังทรงดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการผู้จัดการธนาคารเอกชน 2 แห่ง ได้แก่ Al-Ahli Bank of Kuwait และ Burgan Bank ระหว่างปี 2530-2542
- ทรงมีประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งประธานคณะกรรมการของหน่วยงานรัฐบาลและภาคประชาสังคม ที่สำคัญ ได้แก่ ประธานคณะกรรมการบริการสาธารณะของ ครม.คูเวต ประธานคณะกรรมการการบินพลเรือนระดับสูง ประธานคณะกรรมการการทำเรือ ประธานคณะกรรมการสภา Arab Planning Institute (API) ซึ่งเป็นองค์กรไม่แสวงหากำไรด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ประธานหน่วยงานเทคนิคกลางด้านการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในธุรกิจของรัฐบาล และประธานกิตติมศักดิ์กลุ่มผู้ใช้งานระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ของคูเวต

(ต.ค.2567)

บุคคลสำคัญและคณะรัฐมนตรีของคูเวต

เจ้าผู้ครองรัฐ	Sheikh Meshal Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah
มกุฎราชกุมาร	Sheikh Sabah Al-Khalid Al-Hamad Al-Sabah
นรม.	Sheikh Ahmad Abdullah Al-Ahmad Al-Sabah
รอง นรม.คนที่ 1 รมว.กระทรวงกลาโหม	Sheikh Fahad Al-Yusuf
และ รมว.กระทรวงมหาดไทย	
รอง นรม. และ รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการคณะรัฐมนตรี	Sharida Abdallah Saad al-Maousherji
รมว.กระทรวงน้ำมัน	Nora Suleiman Salem Al-Fassa (รักษาการ)
รมว.กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม	Khalifa Abdullah Dhahi Ajeel Al Askar
รมว.กระทรวงการอุดมศึกษาและการวิจัย	Dr. Nader Abdullah Mohammad Al Jallal
ทางวิทยาศาสตร์	
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Dr. Nader Abdullah Mohammad Al Jallal (รักษาการ)
รมว.กระทรวงการไฟฟ้า น้ำ และพลังงานหมุนเวียน	Dr. Mahmoud Abdulaziz Mahmoud Bushahri
รมว.กระทรวงศาสนสมบัติและกิจการศาสนาอิสลาม	Dr. Muhammad Ibrahim Muhammad Al-Wasmi
และ รมว.กระทรวงยุติธรรม	
รมว.กระทรวงการคลัง และ รมต.แห่งรัฐ	Nora Suleiman Salem Al-Fassam
ด้านเศรษฐกิจและการลงทุน	
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Abdullah Ali Abdullah Al-Yahya
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Dr. Ahmed Abdel Wahab Ahmed Al-Awadi
รมว.กระทรวงสารสนเทศและวัฒนธรรม	Abdul Rahman Baddah Abdul Rahman Al Mutairi
และ รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเยาวชน	
รมว.กระทรวงโยธาธิการ	Dr. Noura Muhammad Khaled Al-Mashaan
รมว.กระทรวงกิจการสังคม ครอบครัว สตรี และเด็ก	Dr. Amthal Hadi Hayef al-Huwaila
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการสำนักพระราชวัง	Muhammad Abdullah Al-Sabah
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการสื่อสาร	Omar Saud Abdulaziz Al-Omar
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเทศบาลเมือง	Abdullatif Hamed Hamad Al Meshari
และ รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเคหะ	

(ต.ค.2567)